

pubse af paa det. Det er derfor, at vi nu til sidste Behandling have liggende en Række Endringsforslag, som vi nu gaa til Afstemning over. Overfor Resultatet af Udvalgets Arbejder, de Endringer, der ligge for, jaavel som overfor Affattelsen af Forslaget, vil jeg kun bemærke, at jeg væsentlig henholder mig til, hvad der er fremhævet af det ærede Medlem for Præsto Amts 3die Valgkreds (Veth) og nu ogsaa af det ærede Medlem for Veile Amts 4de Valgkreds (S. Sorgenfen). Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Enkeltighederne, nu da det vel desværre vil være haabløst. Det viser sig jo, at naar blot Udvalget vil have det, saa kommer man og talter for det og er saa glad over det, skjøndt man har Indvendinger mod Enkeltighederne. Saaledes gif det selv med det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Bust), der ellers ikke syntes at man var gaaet skarpt nok frem. Jeg skal, som sagt, ikke indlade mig paa Enkeltighederne, men blot slaa fast, at man herved gjør to Ting. For det Første indfører man en helt ny Skat, som jeg mener, falder uretfærdig. Det blev sagt for af et æret Medlem (Schjøth), der ikke talte, men blot udtalede en Bemærkning, at det er en Skat, der kan bæres. Skal det være bevisende, da er jo Rassekatten og alle Tolddatterne ogsaa Statter, der kunne bæres, det viser sig jo, thi de bæres jo. Og dog haaber jeg, at man vil være enig med mig i, at disse Statter kunne være høist uretfærdige og uheldige. Det, at en Skat kan bæres, er saaledes paa ingen Maade Bevis for, at Statten er fornødt og forsvarelig at gaa til. Dette er den ene Side af Sagen. Den anden Side af Sagen er den, at man her indfører et helt nyt og want Tilshyn med mange Ting, der hidtil have været betragtede som aldeles private. Det fremhævedes særlig af det ærede Medlem for Præsto Amts 3die Valgkreds (Veth) ved Exempler, og disse kunne sikkert suppleres. Da jeg er daarlig i Halsen, saa jeg ikke godt kan taale at tale videre, maa jeg indskrænke mig til disse almindelige Betragtninger. Jeg agter at stemme mod hele Lovens endelige Vedtagelse og anbefaler dem, der dese Anstuelse med mig, at gjøre det Samme.

Taubert: Jeg kan ikke lade denne Sag forlade Folkethinget uden at udtale min Tak til Udvalget. Jeg føler en dyb Trang til at udtale en Aerkjendelse til Udvalget, fordi det efter bedste Evne har bestræbt sig for at gjøre Hundene i Danmark til en privilegeret Stand, ja, man kan endog sige, at give dem større Privilegier

end Menneskene paa ikke saa Bunkter. Jeg behøver blot at anføre et Par Exempler, for at det kan være jaavel Udvalget som andre Mennesker indlysende, at dette vil være Følgen af dette Lovforslag. Derjom et Menneske driller mig, eller jeg driller et Menneske, saa har den drillede Part ikke Lov til at rive mine Klæder itu eller tilføie mig legemlig Bestadigelse. Men derjom et Menneske driller en Hund, ja, saa er Hundens i Følge den foreliggende Lov angelsesløs og Hundens Herre straffri, derjom Hundens anfalder det paagældende Menneske, river hans Klæder itu og bider ham i Benene; thi saa er han ikke uden Skyld. Det er altsaa et meget væsentligt Privilegium for Hundene, at der for Hundenes Bedkommende ikke eksisterer det, man kalder Gyces i Nødværge, nei aldeles ikke. Saa faare de blive drillede, have de Lov til at bide, saa er det Bedkommendes egen Skyld, saa kan der hverken gjøres Hundens eller Eieren Noget. Der eksisterer omkring i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne meget store Indskrænkninger for Mennesker, navnlig for Menneskebørn med Hensyn til, hvorledes de maa løbe og lege. For Hundene eksisterer der ikke Spor af Indskrænkninger i, hvorledes de maa løbe og tumle sig, hverken i den ene eller den anden Retning i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne. Bedkommende Eier kan ikke straffes derfor, naar de da ikke tilføie andre Mennesker positiv Overlast. Det er kun et Par Exempler, jeg vilde anføre for, hvorledes Hundene ere betydelig gunstigere stillede end Menneskene og ville vedblive at være det efter den foreliggende Lov. Hidtil har det dog været udtalt, men her efter vil det foreligge i en Lov; det bliver en Lov om Hundenes Privilegier. Nu klages der over den Skat, der paalægges Hundene eller rettere sagt deres Eiere, og den Indvending, der navnlig med stort Eftertryk er gjort gjældende, er den, at den rammer Fattige saavel som Rige. Ja, det er Noget, der finder Sted med Hensyn til mange Statter. Det finder Sted med alle Forbrugsstatter. Hvad enten det er en rig eller en fattig Mand, der fortærer et Hund Sukker, saa svarer han den samme Skat, og ligesaa hvad enten det er en rig eller en fattig Mand, der holder en Hund, saa svare de samme Skat efter Hundens Størrelse. Men man kan dog til en vis Grad betragte det som en Luxusstat; thi i de fleste Tilfælde, hvor Hundene blive beskattede — der bliver jo ikke Tale om nogen Skat, hvor der ikke holdes Hund — vil det jo dog være en Luxusstat, og at indføre Luxusstatter ere vi jo dog i Almindelighed enige om, er rigtigt,